

Ska Sverige vara en fånation eller en getnation?

I övergången mellan 2014 och 2015 kan man konstatera att vi lämnar ett mycket skakigt år bakom oss och vi anar att skakningarna kommer att tillta under detta år. Sedan i somras har det förekommit i genomsnitt ett mord i veckan med unga människor inblandade. Under samma tid har det förekommit störningar av olika slag i kommunikationerna med i genomsnitt en allvarlig incident i veckan. I augusti rasade den värsta skogsbranden i Sverige någonsin. Mellan jul- och nyårshelgen har flera moskéer blivit attackerade, mord har skett på öppen gata mitt på dagen och en mycket kraftig storm har svept fram över södra Sverige med stora skador som följd. Och i början på det nya året har hot av olika slag förekommit mot judar och synagogor.

Efter att den nya minoritetsregeringen med statsminister Stefan Löfven tillträtt har det politiska klimatet förändrats till det sämre. Riksdagspolitiker har uppvisat en aningslöshet och omognad som saknar exempel i vårt land och som skapat stor förvirring bland vanligt folk. En av anledningar till detta är Sverigedemokraternas politik och odiplomatiska agerande i riksdagen, som de övriga partierna inte tycks kunna hantera på ett bra sätt. En annan anledning är den hela tiden ökande invandringen till vårt land som blivit en akilleshäla för samtliga partier. Och detta i sin tur har blottlagt hur illa ställt det är bland landets främsta företrädare med den andliga kunskapen i allmänhet och den bibliska i synnerhet.

I en allt mer global värld och ett mångreligiöst samhälle behöver våra politiker ha kunskap om Bibeln och andra religiösa skrifter för att bättre förstå det som händer bland religiösa människor med hot, hat, krig och terror. De behöver denna kunskap även för att förstå sådana sammanhang som man har att fatta beslut om. Utan sådan kunskap kan politiska beslut få ödesdigra konsekvenser. Aktuellt exempel är regeringen Löfvens beslut den 30 oktober 2014, att som första EU-land erkänna en palestinsk stat. Avsikten fanns med redan i regeringsförklaringen som lästes upp fredagen den 3 oktober, på den för judar heligaste dagen, Försoningsdagen. Den stolta proklamationen från Löfven kom som en chock för svenska medborgare.

Israel reagerade genast och kallade hem sin ambassadör Isaac Bachman. Han är visserligen tillbaka, men det visar hur allvarligt man ser på regeringens agerande. Relationen har blivit frostig. I mitten på oktober rapporterade The Times of Israel att EU förbereder olika sanktioner mot Israel i syfte att få dem på knä för att förhandla om en tvåstatslösning och ett delat Jerusalem. Dessa planer, skrev man, fick en skjuts framåt i och med Sveriges avsikt att erkänna en palestinsk stat. Därefter har Sverige omnämnts i de internationella salongerna i EU och FN som ett föredöme som manar till efterföljelse. Är det ett sådant omdöme regeringen Löfven hoppats på för att Sveriges anseende i världen ska stärkas. Det är möjligt, men till vilket pris?

Veckan före jul firade judarna ljushögtiden Hanukkah som påminner om deras mirakulösa seger över en fientlig stormakt som ville utplåna dem och deras tro år 165 f. Kr. Samma vecka, den 17/12, skrev Nathan Shachar i DN: "... *Palestinierna noterade en diplomatisk framgång på onsdagen då EU-parlamentet fattade ett principbeslut om erkännande av Palestina inom 1967 års*

gränser. ... Beslutet var en direkt följd av Sveriges erkännande av Palestina i höstas." Samtidigt föreslog EU-domstolen att ta bort Hamas från listan över förbjudna terroristorganisationer. På detta förslag reagerade premiärminister Netanyahu och sa: "Det verkar som att alltför många i Europa, på vars mark sex millioner judar slaktades, inte har lärt sig någonting."

Sveriges erkännande av en palestinsk stat är historiskt då man med detta beslut fjärmar sig från den positiva hållning gentemot Israel och det judiska folket som tidigare regeringar visat och som svenska folket i stort stått bakom. Även om det varit en mer avvisande hållning under Olof Palmes statsministertid, som ett undantag från regeln, är nu detta en tydlig markering som borde oroa många. Beslutet var riktigt och viktigt sa regeringen vid sitt tillträde, men jag påstår att det kan få mycket allvarliga följder för vårt land. Utrikesminister Margot Wallström motiverade beslutet med, *"Vi vill bidra till att ge en ny dynamik till fredssamtalen"*. Tidigare hade hon kritiserat Israels bosättningspolitik, som hon menade var det stora hindret för fredssamtalen, men hade inget att säga om Hamas raketbeskjutningar in i Israel. Vilka strängar ska hon nu spela på när hon fått nobben av Israels utrikesminister Lieberman och blivit nekad att möta honom och andra dignitärer i Israel? Och statsminister Löfvens motivation löd, *"Vi vill påskynda processen och få två jämbördiga parter till förhandlingsbordet."*

Dessa uttalanden ter sig väl naiva när vi samtidigt ser att president Mahmoud Abbas tycks ha gett upp hoppet om samtal med Israel. Under hösten har han arbetat för att, via FN:s Säkerhetsråd, få fram ett beslut som tvingar Israel att gå med på en tvåstatslösning och ett delat Jerusalem. När förslaget avvisats i säkerhetsrådet med minsta möjliga marginal har han istället sökt medlemskap i Internationella brottmålsdomstolen för att kunna dra Israel inför rätta för krigsbrott begångna på Västbanken och Gaza. En ansökan som har beviljats. Man kan undra om det svenska ställningstagandet har påskyndat Abbas ensidiga agenda. Och kommer nuvarande regering att fortsätta stödja denna palestinska hållning, att via internationella organ tvinga på Israel sin vilja istället för att komma till förhandlingsbordet? Om så vore fallet innebär det att man mäter med olika politiska måttstockar, något som borde vara främmande för politiska företrädare i Sverige.

En annan viktig omständighet i sammanhanget är det svenska kungahusets förhållande till och agerande gentemot Israel historiskt sätt. Två veckor efter att regeringen beslutat att erkänna en palestinsk stat sände kungen Carl XVI Gustaf ett gratulationsbrev till den palestinska myndigheten. Det kan vara en strikt diplomatisk markering i samband med regeringsbeslutet, men mot bakgrund av den historiska situationen kan denna handling vara mycket besvärande för vår nation. Historiskt har det funnits kopplingar till nazismen i kungahuset.

Allt sedan Folke Bernadotte mördades i Jerusalem 1948, av judiska attentatsmän, finns fortfarande en oförsonlighet gentemot Israel i vårt kungahus. Forskare menar att anledningen till att Folke Bernadotte avrättades var att han i sina förhandlingar mellan judar och palestinier bland annat förordade att Jerusalem inte skulle bli en judisk stad. Den 17 april 2012 skrev Aftonbladet

följande: *"Kungens (Carl XVI Gustaf) nazistiske morfar dömdes för brott mot mänskligheten och kungen har sitt mellannamn **Hubertus** från den morbror som i naziuniform stupade i Ukraina, där några av de blodigaste massmorden på Europas judar ägde rum."* Vid Olof Palmes begravning 1986 hälsade kungen och Shimon Peres på varandra och kungen sa, enligt tidningen Jerusalem Post: *"Låt oss inte glömma att Olof Palme var den andre svenske medlaren i Mellanöstern som föll offer för en mördares kulor"*. När Israels president Chaim Herzog med fru gjorde ett officiellt statsbesök i Sverige 21-23 maj 1990 mötte han den PLO-vänlige utrikesministern Sten Andersson och besökte Stockholms slott. Men kungen har hittills inte gjort ett motsvarande statsbesök i Israel vilket brukar vara det normala. En sådan oförsonlighet från Sveriges statschef, och en ovilja att förlåta, kan innebära en andlig blockering i förhållandet mellan Sverige och Israel som kan få oönskade konsekvenser. Det skulle behöva undanröjas på något sätt.

Denna hållning gentemot Israel från våra myndigheter och vårt kungahus är mycket allvarlig mot bakgrunden av hur Gud ser på nationerna i världen. Gud har nämligen en plan för nationerna såväl som för individer och för Israel som ett folk. Han älskar nationerna och vill att de ska vara med och välsigna Israel som i tidens slutskede ska bli till en välsignelse för hela världen. Men om en nation inte välsignar Israel utan istället förbannar detta land och folk, då måste Gud döma en sådan nation till att stå utanför den världsvida välsignelse som Israels folk ska ge till världen. Denna dom är beskriven av Jesus i Matt. 25:31f. Ska Sverige vara en fårnation eller en getnation?

I år är det 70 år sedan Auschwitz dödsläger befriades och Andra Världskriget avslutades. Denna avskryvda historia kommer att uppmärksammas med minnesdagar den 27 januari och 8 maj. Detta är viktigare än någonsin eftersom Israel, den enda demokratin i Mellanöstern, fördöms av allt fler nationer i världen. Fortfarande omfattar många kristna den så kallade ersättningsteologin som inte erkänner det judiska folkets gudomliga kallelse idag. Sina gåvor och sin kallelse kan Gud inte ångra. Rom. 11:29. Mot denna bakgrund har det tagits ett globalt böneinitiativ, Global Prayer Call (GPC), som inbjuder kristna att delta i förbön för Israel under 100 dagar, mellan 27 januari och 8 maj 2015.

Konflikten mellan Israeler och palestinier måste ses ur både ett politiskt och andligt perspektiv. Historiskt har konflikten sin grund i Abrahams familj med halvbröderna Ismael och Isak. Båda får Guds välsignelse, men bara Isak får ett utlovat land (det som nu påstås vara ockuperat av Israel) som gäller för evigt. 1 Mos. 13:15; 17:7, 8, 20. Någon suverän palestinsk nation har aldrig funnits, inte heller palestinier som etnisk folkgrupp. Dessa begrepp är en konstruktion som började användas i politiskt syfte först efter 1948 då Israel blev erkänt som en stat. Etniskt är palestinerna araber och härstammar från olika länder i Mellanöstern.

Nationer som framhärdar i en önskan att dela upp det bibliska landet Israel i två stater, och att dela Jerusalem, kommer att få ta den svåra konsekvensen av detta enligt profeterna Joel 3:1-2 och Sakarja 12:9-10. Gud kallar det judiska folket (inte staten Israel) för sin ögonsten när han säger,

"Den som rör vid er, rör vid hans ögonsten." Av sammanhanget förstår man att det är sagt mot bakgrunden av ett potentiellt hot mot Israel från andra nationer. Sak. 2:6-13. Det finns inget i Bibeln som säger att Gud tagit tillbaka sin kärleksförklaring till detta folk. Tvärtom bevarar han Israel intill den tid då de som folk blir frälsta och därmed kommer att bli till välsignelse för hela världen. Rom. 11:15, 26-32. Detta kan inget politiskt beslut ändra på.

Claes-Göran Bergstrand. 2015-01-22.